

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2015. gada 14. aprīlī *

Prasība atcelt tiesību aktu — Makrofinansiālā palīdzība trešajām valstīm — Komisijas lēmums atsaukt pamatregulas priekšlikumu — LES 13. panta 2. punkts un 17. pants — LESD 293. pants — Kompetences piešķiršanas princips — Institucionālā līdzsvara princips — Lojālas sadarbības princips — LESD 296. pants — Pienākums norādīt pamatojumu

Lietā C-409/13

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2013. gada 18. jūlijā cēla

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *G. Maganza*, *A. de Gregorio Merino* un *I. Gurov*, pārstāvji,

prasītāja,

ko atbalsta

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *J. Vlácil* un *J. Škeřík*, pārstāvji,

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze*, pārstāvis,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *M. Sampol Pucurull*, pārstāvis,

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues* un *D. Colas*, kā arī *N. Rouam*, pārstāvji,

Itālijas Republika, ko pārstāv *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili*, *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *M. Bulterman* un *B. Koopman*, kā arī *J. Langer*, pārstāvji,

Slovākijas Republika, ko pārstāv *B. Ricziová*, pārstāve,

Somijas Republika, ko pārstāv *H. Leppo*, pārstāve,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *U. Persson* un *A. Falk*, pārstāves,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv *V. Kaye*, pārstāve, kurai palīdz *R. Palmer*, *barrister*,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

* Tiesvedības valoda – franču.

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Smulders* un *P. Van Nuffel*, kā arī *M. Clausen*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), palātu priekšsēdētāji M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], K. Vajda [*C. Vajda*], S. Rodins [*S. Rodin*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], E. Levits, Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerālvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 23. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2014. gada 18. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Savienības Padome lūdz atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 8. maija lēmumu atsaukt savu priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko nosaka vispārīgus noteikumus par makrofinansiālās palīdzības sniegšanu trešajām valstīm (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

Pamatregulas priekšlikums

- 2 Makrofinansiālās palīdzības (turpmāk tekstā – “MP”) mērķis ir piešķirt makroekonomisku finansiālo palīdzību trešajām valstīm, kurām radušās īstermiņa grūtības saistībā ar maksājumu bilanci. Sākotnēji tā tika piešķirta ar Padomes lēmumiem, kas attiecībā uz katru konkrēto gadījumu tika pieņemti, pamatojoties uz EK līguma 235. pantu, vēlāk – EKL 308. pantu (kuriem atbilst LESD 352. pants). Kopš Lisabonas līguma spēkā stāšanās MP attiecībā uz katru konkrēto gadījumu, pamatojoties uz LESD 212. pantu, piešķir ar Eiropas Parlamenta un Padomes lēmumiem, kas tiek pieņemti saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, ievērojot LESD 213. pantā paredzēto steidzamības procedūru.
- 3 2011. gada 4. jūlijā Komisija, pamatojoties uz LESD 209. un 212. pantu, iesniedza priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko nosaka vispārīgus noteikumus par makrofinansiālās palīdzības sniegšanu trešajām valstīm (turpmāk tekstā – “pamatregulas priekšlikums”).
- 4 Saskaņā ar pamatregulas priekšlikuma preambulas 2.–4., 6.–8. un 13. apsvērumu:
“(2) Pašlaik makrofinansiālā palīdzība trešajām valstīm tiek sniegta atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes *ad-hoc* lēmumiem, kas tiek pieņemti attiecībā uz katru atsevišķu valsti. Tas samazina palīdzības efektivitāti un lietderīgumu, izraisot nevajadzīgu kavēšanos, sākot no brīža, kad tiek pieprasīta makrofinansiālā palīdzība, līdz brīdim, kad tā tiek faktiski sniegta.

- (3) Struktūrai, kas nodrošina makrofinansālās palīdzības sniegšanu trešajām valstīm, ar kurām Eiropas Savienību vieno nozīmīgas politiskās, ekonomiskās un komerciālās saiknes, ir jāveicina šādas palīdzības lielāka efektivitāte. Jo īpaši ir jānodrošina iespēja sniegt makrofinansālu palīdzību trešajām valstīm, lai veicinātu tādu ekonomiski politisku pasākumu pieņemšanu attiecīgajās valstīs, kuri varētu novērst attiecīgo valstu maksājumu bilances krīzi.
- (4) Eiropas Parlaments savā 2003. gada 3. jūnija rezolūcijā par makrofinansālās palīdzības sniegšanu trešajām valstīm [...], aicināja izstrādāt pamatregulu par makrofinansālās palīdzības sniegšanu, lai paātrinātu lēmumu pieņemšanas procesu un nodrošinātu šim finanšu instrumentam oficiālu un pārredzamu pamatu.

[..]

- (6) Eiropas Savienība 2006. gadā pārstrādāja un racionalizēja savu ārējās palīdzības struktūru, lai padarītu to efektīvāku. Attiecībā uz visiem galvenajiem ārējā finansējuma instrumentiem ES pieņēma pamatregulas, saskaņā ar kurām īstenošanas pilnvaras tiek piešķirtas Komisijai. Vienīgais pamatinstrumenti, attiecībā uz kuru pašlaik nav pieņemta pamatregula, ir makrofinansālā palīdzība.
- (7) Padomes savos 2002. gada 8. oktobrī pieņemtajos secinājumos noteica kritērijus (t.s. Genvalas kritēriji) attiecībā uz [Savienības] makrofinansālās palīdzības darbību virzību. [...] Šos kritērijus ir piemēroti oficiāli noteikt tiesību aktos, ko apstiprina gan Parlaments, gan Padome, un vienlaikus tie ir jāatjaunina un jāprecizē.
- (8) Jau iepriekš būtu jānosaka atbilstošas procedūras un instrumenti, kas ļautu Eiropas Savienībai nodrošināt, ka makrofinansālā palīdzība tiek sniegta ātri, jo sevišķi, ja apstākļi prasa tūlītēju rīcību. Tādējādi tiek uzlabota arī makrofinansālās palīdzības sniegšanas kritēriju precizitāte un pārredzamība.

[..]

- (13) Makrofinansālajai palīdzībai būtu jāpapildina Starptautiskā Valūtas fonda un citu daudzpusējo finanšu iestāžu nodrošinātie resursi, un būtu godīgi jāsadala pienākumi starp visiem finansiālā atbalsta sniedzējiem. Makrofinansālajai palīdzībai būtu jānodrošina pievienotā vērtība saistībā ar Eiropas Savienības dalību.”

5 Pamatregulas priekšlikuma 1. pantā “Palīdzības mērķis un joma” ir noteikts:

“1. Šī regula nosaka vispārīgus noteikumus saistībā ar makrofinansālās palīdzības piešķiršanu kritērijiem atbilstošām trešajām valstīm un teritorijām, kā noteikts 2. pantā.

2. Makrofinansālā palīdzība ir finanšu instruments, kas izmantojams ārkārtas gadījumos, ar mērķi sniegt konkrētam mērķim nepiesaistītu atbalstu maksājumu bilances problēmu novēršanai attiecīgās trešajās valstīs un teritorijās. Tās mērķis ir atjaunot ilgtspējīgu ārējo finanšu situāciju valstīs, kurās ir radušās problēmas saistībā ar ārējo finansējumu. Sniedzot šādu palīdzību, tiek stiprināta to stingro korekcijas pasākumu un strukturālo reformu īstenošana, kuru mērķis ir novērst maksājumu bilances problēmas.

3. Makrofinansālo palīdzību drīkst piešķirt ar nosacījumu, ka pastāv nozīmīgs atlikušais ārējā finansējuma iztrūkums, ko kopīgiem spēkiem noteikušas daudzpusējas finanšu iestādes un kas pārsniedz Starptautiskā Valūtas fonda (SVF) un citu daudzpusējo iestāžu nodrošinātos resursus, lai gan ir spēcīga ekonomikas stabilizācijas un reformu programmu īstenošana.

4. Makrofinansiālo palīdzību piešķir īslaicīgi, un tā tiek pārtraukta, līdzko saņēmējvalsts ārējā finanšu situācija atkal ir kļuvusi stabila.”
- 6 Pamatregulas priekšlikuma 2. pants attiecās uz valstīm, kurām ir tiesības saņemt MP, un šajā ziņā tajā bija atsauce uz I pielikumu “Valstis un teritorijas, kurām saskaņā ar 2. panta a) un b) punktu ir tiesības saņemt atbalstu”. Šajā pantā bija paredzēta iespēja piešķirt šādu palīdzību arī citām trešajām valstīm, kas nav minētas šajā pielikumā, ārkārtas un pietiekami pamatotos apstākļos, ciktāl šādas valstis ir saistītas ar Eiropas Savienību politiskā, ekonomiskā vai ģeogrāfiskā ziņā.
- 7 Šī priekšlikuma 3. pants attiecās uz MP veidu (aizdevums vai dotācija, vai arī abu veidu apvienojums) un šīs palīdzības finansēšanas nosacījumiem.
- 8 Minētā priekšlikuma 4. pantā bija noteikti nosacījumi, lai nodrošinātu MP saderību ar atbilstošajiem Savienības tiesību finanšu noteikumiem. Tā 5. pantā bija paredzēti noteikumi MP summas noteikšanai.
- 9 Pamatregulas priekšlikuma 6. pantā “Nosacījumi” bija noteikts:
- “1. Priekšnosacījums makrofinansiālās palīdzības piešķiršanai ir efektīvu demokrātisku mehānismu ievērošana saņēmējvalstī, tostarp daudzpartiju parlamentārās sistēmas, likuma varas un cilvēktiesību ievērošana.
2. Makrofinansiālās palīdzības piešķiršanas nosacījums ir SVF programmas pastāvēšana, kas paredz SVF resursu izmantošanu.
3. Palīdzības izmaksas veic atbilstoši tam, cik veiksmīgi tiek pildīta SVF programma. Tas ir atkarīgs arī no saņēmējvalsts spējas konkrētā laika posmā īstenot skaidri definētus, uz strukturālām reformām vērstus ekonomikas politikas pasākumus, par kuriem vienojas Komisija un saņēmējvalsts un kurus nosaka sapašanās memorandā.
4. Lai nodrošinātu Eiropas Savienības finanšu interešu aizsardzību un spēcīnātu saņēmējvalsts pārvaldību, sapašanās memorandā ietver pasākumus, kuru mērķis ir uzlabot publiskā sektora finanšu pārvaldības sistēmu efektivitāti, pārredzamību un atbildību.
5. Izstrādājot politikas pasākumus, jāņem vērā panākumi saistībā ar abpusēju tirgus atvērtību, likumīgas un godprātības tirdzniecības attīstību un citas Eiropas Savienības ārpolitikas prioritātes.
6. Politikas pasākumi atbilst pastāvošajiem partnerattiecību nolīgumiem, sadarbības nolīgumiem un asociācijas nolīgumiem, kas ir noslēgti starp Eiropas Savienību un saņēmējvalsti, kā arī makroekonomikas korekciju un strukturālo reformu programmām, kas saņēmējvalstī tiek īstenotas ar SVF atbalstu.”
- 10 Pamatregulas priekšlikuma 7. pants attiecās uz MP piešķiršanas procedūru.
- 11 Šī priekšlikuma 7. panta 1. punktā bija paredzēts, ka valsts, kas vēlas saņemt MP, pieprasa to Komisijai rakstiskā veidā.
- 12 Minētā priekšlikuma 7. panta 2. punktā, skatot to kopsakarā ar tā 14. panta 2. punktu, bija noteikts, ka, ja ir izpildīti visi šī paša priekšlikuma 1., 2., 4. un 6. pantā minētie nosacījumi, Komisija piešķir lūgto palīdzību saskaņā ar tā saukto “pārbaudes” procedūru, kas tika ieviesta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regulas (ES) Nr. 182/2011, ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 13. lpp.), 5. pantu.

- 13 Pamatregulas priekšlikuma 7. panta 3. punkts attiecās uz to, kas jānorāda attiecīgi lēmumā par aizdevuma piešķiršanu un lēmumā par dotācijas piešķiršanu. Šajā tiesību normā bija norādīts, ka abos gadījumos MP pieejamības periods principā nevar pārsniegt trīs gadus.
- 14 Šī priekšlikuma 7. panta 4. punktā, skatot to kopsakarā ar tā 14. panta 3. punktu, bija noteikts, ka pēc tam, kad lēmums par MP piešķiršanu ir apstiprināts, Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 182/2011 4. pantā ieviesto tā saukto “konsultēšanās” procedūru vienojas ar trešo valsti par minētā priekšlikuma 6. panta 3.–6. punktā minētajiem politikas pasākumiem.
- 15 Pamatregulas priekšlikuma 7. panta 5. punktā bija paredzēts, ka pēc tam, kad ir apstiprināts lēmums par MP piešķiršanu, Komisija ar saņēmējvalsti vienojas par detalizētiem šīs palīdzības finanšu nosacījumiem, kas tiek paredzēti aizdevuma vai dotāciju nolīgumā.
- 16 Šī priekšlikuma 8. un 9. pantā Komisijai tika piešķirta atbildība par MP ieviešanu, finanšu pārvaldību un izmaksāšanu, kā arī pilnvaras noteiktos gadījumos atlikt, samazināt vai atcelt šo maksājumu veikšanu. Minētā priekšlikuma 10. pants attiecās uz atbalsta pasākumiem.
- 17 Visbeidzot pamatregulas priekšlikuma 11. pants bija veltīts Savienības finanšu interešu aizsardzībai, tā 12. pants MP efektivitātes novērtējumam un šī priekšlikuma 13. pants bija veltīts gada pārskatam par MP ieviešanu.

Iestāžu sarunas par pamatregulas priekšlikumu

- 18 Pēc vairākām Padomes finanšu padomnieku darba grupas sanāksmēm attiecībā uz priekšlikumu pamatregulai tika izstrādāti Padomes “pamatprincipi”, kurus Pastāvīgo pārstāvju komiteja (*Coreper*) apstiprināja 2011. gada 15. decembrī. Šajos “pamatprincipos” Padome, it īpaši runājot par minētā priekšlikuma 7. panta 2. punktu, ierosināja attiecībā uz katra lēmuma par MP piešķiršanu pieņemšanu aizstāt īstenošanas pilnvaru piešķiršanu Komisijai ar parastās likumdošanas procedūras piemērošanu.
- 19 2012. gada 24. maija plenārsēdē Parlaments pieņēma savas starptautiskās tirdzniecības komitejas ziņojumu attiecībā uz priekšlikumu pamatregulai. Šajā ziņojumā, lai pieņemtu katru lēmumu par MP piešķiršanu, it īpaši tika ieteikts izmantot deleģētos aktus.
- 20 Pirmajās trijās trīspusējās sanāksmēs, kas starp Parlamentu, Padomi un Komisiju notika 2012. gada 5. un 28. jūnijā, kā arī 19. septembrī, apstiprinājās, ka šīm trim iestādēm ir atšķirīgi viedokļi par pamatregulas priekšlikuma 7. pantā minēto MP piešķiršanas procedūru. It īpaši Parlaments un Padome puda savas bažas par šajā pantā paredzētā lēmumpieņemšanas procesa nepietiekamo politisko un demokrātisko kontroli.
- 21 2013. gada janvārī ceturtās trīspusējās sanāksmes rīkošanas nolūkā Komisija iesniedza darba dokumentu “Landing zone on implementing acts, delegated acts and co-decision in the MFA Framework Regulation” (“Apstāšanās zona attiecībā uz MP pamatregulā paredzētajiem īstenošanas aktiem, deleģētiem aktiem, koplēmuma procedūru”), kura mērķis bija tuvināt trīs iesaistīto iestāžu nostājas šajā jautājumā un sniegt atbildi attiecībā uz Parlamenta un Padomes bažām.
- 22 No ceturtās trīspusējās sanāksmes sarunām, kas notika 2013. gada 30. janvārī, izriet, ka Parlaments un Padome ierosinātās regulas ietvaros spēja vienoties par risinājumu, proti, lēmumu par MP piešķiršanu pieņemšanai piemērot parasto likumdošanas procedūru, vienošanos ar saņēmējvalsti noslēgšanai piemērot Komisijas īstenošanas aktu un deleģēt šai iestādei pilnvaras pieņemt konkrētus aktus attiecībā uz piešķirto MP.

- 23 2013. gada 27. februāra piektās trīspusējās sanāksmes laikā Parlamenta un Padomes pārstāvji apstiprināja savu nodomu katra lēmuma par MP piešķiršanu pieņemšanai izmantot parasto likumdošanas procedūru. Komisijas pārstāvis norādīja, ka, tā kā ar šādu pieeju tiekot sagrozīts pamatregulas priekšlikums, Komisija varētu apsvērt tā atsaukšanu.
- 24 Parlaments un Padome bija panākuši principiālu vienošanos par to, lai Komisijas īstenošanas pilnvaras tiktu aizstātas ar parasto likumdošanas procedūru attiecībā uz lēmumu par MP piešķiršanu pieņemšanu, kura tika pausta 2013. gada 25. aprīļa sestās trīspusējās sanāksmes laikā. Šajā brīdī Komisijas pārstāvis oficiāli puda šīs iestādes nepieņemšanu šai pieejai, paziņojot, ka Komisija varētu apsvērt iespēju atsaukt pamatregulas priekšlikumu, ja attiecībā uz katra lēmuma par MP piešķiršanu tiks saglabāta parastā likumdošanas procedūra, jo saskaņā ar šīs iestādes viedokli ar šādiem grozījumiem tās priekšlikums tiktu sagrozīts un tiktu radītas būtiskas konstitucionāla rakstura grūtības.
- 25 *Coreper* priekšsēdētājs Komisijas priekšsēdētāja vietniekam O. Rēnam [*O. Rehn*] adresētajā 2013. gada 6. maija vēstulē, paužot nožēlu par Komisijas pārstāvja paziņojumu sestās trīspusējās sanāksmes laikā, lūdza šai iestādei pārskatīt savu nostāju, it īpaši attiecībā uz paredzamo vienošanos ar Parlamentu un Padomi.
- 26 Ar 2013. gada 8. maija vēstuli O. Rēns paziņoja Parlamenta un Padomes priekšsēdētājiem, ka komisāru kolēģijas 2045. sanāksmē tika nolemts atsaukt priekšlikumu pamatregulai saskaņā ar LESD 293. panta 2. punktu.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

- 27 Padome lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 28 Komisija lūdz Tiesu noraidīt prasību kā nepamatotu un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 29 Čehijas Republikai, Vācijas Federatīvajai Republikai, Spānijas Karalistei, Francijas Republikai, Itālijas Republikai, Nīderlandes Karalistei, Slovākijas Republikai, Somijas Republikai, Zviedrijas Karalistei, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

Par prasību

- 30 Padome savas prasības pamatojumam ir izvirzījusi trīs pamatus. Pirmais pamats attiecas uz LES 13. panta 2. punktā noteiktā kompetences piešķiršanas principa, kā arī institucionālā līdzsvara principa pārkāpumu. Otrais pamats attiecas uz LES 13. panta 2. punktā noteiktā lojālas sadarbības principa pārkāpumu. Trešais pamats attiecas uz LESD 296. panta otrajā daļā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

Lietas dalībnieku argumenti

- 31 Ar pirmo pamatu Padome un visas dalībvalstis, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka Komisija šajā gadījumā neesot ievērojusi LES 13. panta 2. punktā paredzēto kompetences piešķiršanas principu, kas ir institucionālā līdzsvara principa atspoguļojums.
- 32 Pirmām kārtām Padome un šīs dalībvalstis vispārīgu apgalvojumu veidā norāda, ka Līgumos Komisijai nav piešķirta vispārēja prerogativa, kas tai ļautu atsaukt Savienības likumdevējam iesniegtos priekšlikumus.

- 33 Šajā ziņā tās, pirmkārt, apgalvo, ka Komisijai no tai LES 17. panta 2. punktā paredzētajām likumdošanas iniciatīvas tiesībām nevarot izrietēt simetriskas diskrecionāra rakstura atsaukšanas tiesības.
- 34 Komisijas atsaukšanas tiesības esot jāattiecina tikai uz tādām objektīvām situācijām kā termiņa izbeigšanās vai jaunu apstākļu rašanās vai datiem, kas padara tiesību akta priekšlikumu par novecojušu vai bez priekšmeta, būtiska progresa ilgstošu neesamību likumdošanas procedūrā, kas ļauj paredzēt tiesību akta noraidīšanu, vai arī kopīgu stratēģiju, kuru lojālas sadarbības garā un, ievērojot institucionālo līdzsvaru, atbalsta arī Savienības likumdevējs, esamību.
- 35 Otrkārt, Komisijas vispārējo prerogatīvu atsaukt tiesību akta priekšlikumu nevarot atzīt, pamatojoties uz LESD 293. pantu. Šādas prerogatīvas atzīšana nozīmētu atņemt lietderīgo iedarbību LESD 293. panta 1. punktā paredzētajām Padomes tiesībām grozīt Komisijas priekšlikuma saturu un mērķus.
- 36 Treškārt, atzīstot, ka Komisijai ir diskrecionāra vara atsaukt tiesību akta priekšlikumu katru reizi, kad tā nepiekrīt grozījumiem, par kuriem ir vienojušies likumdevēji, vai kad tā nav apmierināta ar sarunu iznākumu, nozīmētu nodrošināt šai iestādei līdzekli, kā izdarīt nepamatotu spiedienu uz likumdošanas darbu norisi, kā arī veto tiesības uz likumdošanas rīcību, pamatojoties uz politiskā izdevīguma apsvērumiem.
- 37 Ceturtkārt, saskaņā ar Padomes un Vācijas Federatīvās Republikas viedokli šādas diskrecionārās varas atsaukt tiesību aktu atzīšana Komisijai būtu pretrunā demokrātijas principam, kas atbilstoši LES 10. panta 1. un 2. punktam izpaužas gan Parlamentā, gan Padomes locekļu, kas ir politiski atbildīgi savas valsts parlamenta priekšā, piederībā valdībām.
- 38 Pēc šiem vispārīgajiem apgalvojumiem Padome un dalībvalstis, kas iestājušās lietā, otrām kārtām apgalvo, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija esot traucējusi Parlamentam un Padomei īstenot to likumdošanas prerogatīvas, jo tā bez objektīva pamatojuma, balstoties uz tīriem politiskā izdevīguma apsvērumiem, iebilda pret kompromisu, ko Parlaments un Padome vēlējās panākt.
- 39 Šajā ziņā Padome un šīs dalībvalstis, pirmkārt, norāda, ka tiesību akta priekšlikuma apgalvotā sagrozīšana, institucionālā līdzsvara būtisks apdraudējums vai likumdevēju plānotā tiesību akta acīmredzams prettiesiskums neļauj Komisijai atsaukt tās priekšlikumu.
- 40 Pakārtoti Padome un minētās dalībvalstis, otrkārt, norāda, ka šajā gadījumā katrā ziņā neesot neviens no minētajiem apstākļiem.
- 41 Šajā ziņā Padome un dalībvalstis, kas iestājušās lietā, attiecībā uz tiesību akta priekšlikuma apgalvoto sagrozīšanu, no vienas puses, apstiprina, ka šāda sagrozīšana varot notikt tikai tad, ja likumdevējs ir paredzējis mainīt priekšlikuma piemērošanas jomu, priekšmetu vai mērķi. Tomēr tā tas neesot šajā gadījumā, jo starp Parlamentu un Padomi panāktā kompromisa rezultātā netiekot zaudēta pamatregulas priekšlikuma lietderīgā iedarbība un jēga, ne arī apdraudēta tā mērķu sasniegšana.
- 42 Faktiski pamatregulas priekšlikuma elementam attiecībā uz MP piešķiršanas procedūru esot otršķirīgs un instrumentāls raksturs un līdz ar to tas neesot uzskatāms par šī priekšlikuma stūrakmeni, bez kura citi priekšlikuma elementi zaudētu savu nozīmi. Minētā kompromisa mērķis esot bijis vismaz novērst kļūdas pamatregulas priekšlikumā, ar kuru, piešķirot Komisijai īstenošanas lēmumu pieņemšanas pilnvaras, tiktu pārkāptas Savienības likumdevējam LESD 209. un 212. pantā paredzētās pilnvaras MP jomā, ņemot vērā šīs jomas politisko dimensiju.
- 43 Padome, Vācijas Federatīvā Republika, Francijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Apvienotā Karaliste turklāt apgalvo, ka Parlamenta un Padomes plānotais kompromiss neapdraudēja arī pamatregulas vispārējo mērķi racionalizēt MP piešķiršanas procedūru, formalizējot un precizējot noteikumus attiecībā uz šīs palīdzības īstenošanu, lai veicinātu šī instrumenta pārredzamību un paredzamību.

- 44 Attiecībā uz saskaņotības mērķi, kas arī bija paredzēts plānotajā pamatregulā, Francijas Republika norāda, ka MP nevarot pielīdzināt citiem Savienības instrumentiem finansiālās palīdzības jomā, kuri ir paredzēti pamatregulas priekšlikuma preambulas apsvērumos. Līdz ar to MP jomā piemērojamo procedūru pielāgošana procedūrām, kas piemērojamas citu instrumentu kontekstā, neesot bijusi nepieciešama.
- 45 Attiecībā uz institucionālā līdzsvara būtiska apdraudējuma risku, no otras puses, Padome, Vācijas Federatīvā Republika, Itālijas Republika, Somijas Republika un Apvienotā Karaliste apgalvo, ka šajā gadījumā šāds risks esot izslēgts, it īpaši ņemot vērā tiesību aizsardzības līdzekļu un Savienības legīslatīvo aktu pārbaudes tiesā procedūru pilnīgo raksturu.
- 46 Francijas Republika un Zviedrijas Karaliste arī norāda, ka kompromiss, kuru likumdevēji bija panākuši, ļautu Komisijai lūguma piešķirt MP gadījumā saglabāt brīvību lemt par iespēju iesniegt Savienības likumdevējam priekšlikumu šādas palīdzības piešķiršanai un vajadzības gadījumā noteikt šīs palīdzības apmēru un nodrošināt tās ieviešanu, kā arī kontroli.
- 47 Ar otro izvirzīto pamatu Padome un visas dalībvalstis, kas iestājušās lietā, norāda, ka Komisija šajā gadījumā neesot ievērojusi LES 13. panta 2. punktā paredzēto lojālas sadarbības principu.
- 48 Tās pārmet Komisijai, ka tā – laikā, kad likumdevēji attiecīgi 2011. gada decembrī un 2012. gada maijā pieņēma savu nostāju par pamatregulas priekšlikumu, – neesot izteikusi ne atrunu, ne arī brīdinājumu. Tās Komisijai pārmet arī to, ka tā pienācīgā laikā neesot informējusi likumdevējus par tās nodomu atsaukt pamatregulas priekšlikumu un tādējādi neesot ļāvusi tiem novērst plānoto atsaukšanu, grozot savu kopējo nostāju. Turklāt tās apgalvo, ka Komisija esot steigusies atsaukt savu priekšlikumu tajā pašā dienā, kad Parlaments un Padome bija gatavi noslēgt vienošanos, kā rezultātā tiktu pieņemts tiesību akts, kas Komisiju neapmierināja.
- 49 To, ka Komisija nebija ievērojusi lojālas sadarbības principu, vēl vairāk pastiprina tas, ka tā nebija izmantojusi Padomes reglamenta, kas pievienots pielikumā Padomes 2009. gada 1. decembra Lēmumam, ar ko pieņem tās reglamentu (OV L 325, 35. lpp.), 3. panta 2. punktā un 11. panta 1. punktā paredzētos procesuālos līdzekļus, lai pārbaudītu, vai šajā gadījumā bija panākta LESD 293. panta 1. punktā pieprasītā vienprātība, lai varētu tikt grozīts pamatregulas priekšlikums.
- 50 Itālijas Republika un Apvienotā Karaliste norāda, ka Komisija jau no paša sākuma esot izslēgusi jebkādas debates vai sarunas ar likumdevējiem par pamatregulas priekšlikuma 7. panta saturu, lai arī šiem likumdevējiem šajā ziņā bija kopēja nostāja.
- 51 Ar trešo pamatu Padome, kā arī visas dalībvalstis, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka lēmums atsaukt tiesību akta priekšlikumu ir tiesību akts, kuru var pārbaudīt tiesā, tādējādi, to pieņemot, ir jāievēro prasība norādīt pamatojumu, kā tas ir noteikts LESD 296. panta otrajā daļā.
- 52 2013. gada 8. maija vēstulē, ar kuru Komisijas priekšsēdētāja vietnieks informēja Parlamenta priekšsēdētāju un Padomes priekšsēdētāju par apstrīdēto lēmumu, nebija ietverts neviens elements attiecībā uz šī lēmuma iemesliem. Šie iemesli esot minēti tikai Komisijas iekšējos dokumentos, ar kuriem Padome esot iepazinusies tikai šīs tiesvedības laikā.
- 53 Šī pilnīgā pamatojuma neesamība liecinot par apstrīdētā lēmuma patvaļīgo raksturu.
- 54 Atbildot uz pirmo pamatu, Komisija, pirmkārt, norāda, ka tiesību akta priekšlikuma atsaukšana, tāpat kā šāda priekšlikuma iesniegšana vai grozīšana, esot viens no Komisijas iniciatīvas tiesību izpaušmes veidiem Savienības vispārējās interesēs, kas paredzētas LES 17. panta 1. punkta pirmajā teikumā. Šis atsaukšanas tiesības esot viens no līdzekļiem, kā izpildīt uzdevumus, kas tai uzticēti Līgumos Savienības tiesību aktu pieņemšanas procedūrās.

- 55 Līdz ar to, tāpat kā vienīgi Komisija var nolemt iesniegt vai neiesniegt tiesību akta priekšlikumu un grozīt vai ne tās sākotnējo priekšlikumu vai jau grozītu priekšlikumu, vienīgi Komisija, kamēr tās priekšlikums vēl nav ticis pieņemts, var nolemt, vai to atstāt vai atsaukt.
- 56 Šajā gadījumā Komisija esot pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, nevis pamatojoties uz izdevīguma apsvērumiem vai politisko izvēli, ko tā, iespējams, esot vēlējusies īstenot, uzņemoties Savienības likumdošanas varas “trešās daļas” lomu, bet gan tādēļ, ka ar tiesību aktu, ko likumdevēji plānoja pieņemt, tiktu sagrozīts tās pamatregulas priekšlikums un tiktu radīts institucionālā līdzsvara būtisks apdraudējums, jo Parlaments un Padome bija panākuši principiālu vienošanos šī priekšlikuma 7. pantā attiecībā uz katra lēmuma par MP piešķiršanu pieņemšanu aizstāt Komisijas īstenošanas pilnvaras ar parasto likumdošanas procedūru.
- 57 Otrkārt, Komisija apstrīd to, ka apstrīdētajā lēmumā neesot ievērots kompetences piešķiršanas princips un institucionālā līdzsvara princips.
- 58 Šajā ziņā tā norāda, ka Savienības likumdevēja pilnvarās neietilpst suverēnas pilnvaras pieņemt aktu, kas būtiski mainītu tās priekšlikuma būtību vai atņemt tā jēgu.
- 59 Šī iestāde arī apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nekādi neesot pārkāpts LESD 293. panta 1. punkts un ka minētais lēmums likumīgi varēja tikt balstīts uz LESD 293. panta 2. punktu, kas atspoguļo vispārējo atbildību, kura tai ir parastajā likumdošanas procedūrā.
- 60 Visbeidzot Komisija apstrīd argumentu, saskaņā ar kuru šis lēmums esot ietekmējis demokrātijas principu, norādot, ka, tāpat kā pārējām Savienības iestādēm, tai esot pašai sava demokrātiskā legimitāte.
- 61 Atbildot uz otro pamatu, Komisija, atgādinot to darbu vēsturi, kas tika veikti pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, norāda, ka abi iebildumi, ko Padome tai ir pārmetusi attiecībā uz apgalvoto lojālas sadarbības principa pārkāpumu, nav pamatoti.
- 62 Atbildot uz trešo pamatu, Komisija norāda, ka apstrīdētais lēmums ir iekšējās procedūras lēmums, uz kuru neattiecas LESD 296. pantā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu. Komisija piebilst, ka tā katrā ziņā esot pilnībā izpildījusi savu pienākumu informēt Parlamentu un Padomi par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, kā arī par tā iemesliem. Šos iemeslus faktiski Komisijas pārstāvji esot konstanti atkārtājuši dažādās Padomes finanšu padomnieku darba grupas sanāksmēs, kā arī trīspusējās sanāksmēs, kas notika laikposmā no 2013. gada 26. februāra līdz 7. maijam.

Tiesas vērtējums

- 63 Ar šiem trim pamatiem, kas ir jāizvērtē kopā, Padome, ko atbalsta dalībvalstis, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts, pārkāpjot LES 13. panta 2. punktu, kā arī LESD 296. panta otro daļu.
- 64 Saskaņā ar LES 13. panta 2. punktu katra Savienības iestāde darbojas saskaņā ar Līgumos noteiktajām pilnvarām un atbilstīgi tajos izklāstītajām procedūrām, nosacījumiem un mērķiem. Šajā tiesību normā ir izteikts institucionālā līdzsvara princips, kas ir raksturīgs Savienības institucionālajai struktūrai (skat. spriedumu *Meroni*/Augstā iestāde, 9/56, EU:C:1958:7, 44. lpp.), kas nozīmē to, ka katrai iestādei savas pilnvaras ir jāīsteno, ievērojot citu iestāžu pilnvaras (šajā ziņā skat. spriedumus *Parlaments/Padome*, C-70/88, EU:C:1990:217, 22. punkts, un *Parlaments/Padome*, C-133/06, EU:C:2008:257, 57. punkts).
- 65 LES 13. panta 2. punktā turklāt ir noteikts, ka Savienības iestādes īsteno pilnīgu savstarpēju lojālu sadarbību.

- 66 Runājot par LESD 296. panta otro daļu, tajā ir paredzēts, ka Savienības tiesību akti ir jāpamato.
- 67 Padome un dalībvalstis, kas iestājušās lietā, savā argumentācijā būtībā apgalvo, ka, ar apstrīdēto lēmumu atsaucot pamatregulas priekšlikumu, Komisija esot pārsniegusi tai Līgumos noteiktās pilnvaras un, šādi rīkojoties, esot apdraudējusi institucionālo līdzsvaru, jo minētās pilnvaras tai nepiešķir tiesības atsaukt tiesību akta priekšlikumu tādos apstākļos kā šajā lietā. Komisija esot arī pārkāpusi lojālas sadarbības principu. Turklāt apstrīdētais lēmums neesot pamatots.
- 68 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar LES 17. panta 2. punktu Savienības leģislatīvo aktu var pieņemt tikai “pēc Komisijas priekšlikuma”, izņemot situācijās, kas neattiecas uz šo gadījumu, kad Līgumos ir paredzēts citādi.
- 69 Tāpat arī parastā likumdošanas procedūra, uz kuru attiecas LESD 209. un 212. pants, kuri bija minēti pamatregulas priekšlikumā, saskaņā ar LESD 289. pantu nozīmē, ka regulu, direktīvu vai lēmumu pieņem Parlaments ar Padomi kopā “pēc Komisijas priekšlikuma”.
- 70 Likumdošanas iniciatīvas tiesības, kas Komisijai atzītas šajā LES 17. panta 2. punktā un LESD 289. pantā, nozīmē, ka Komisijai ir jāizlemj, vai iesniegt vai neiesniegt leģislatīva akta priekšlikumu, izņemot situācijās, kas neattiecas uz šo lietu, kurās tai saskaņā ar Savienības tiesībām obligāti ir jāiesniedz šāds priekšlikums. Saskaņā ar šīm tiesībām leģislatīva akta priekšlikuma iesniegšanas gadījumā Komisijai, kura saskaņā ar LES 17. panta 1. punktu sekmē vispārējās Savienības intereses un īsteno šajā ziņā nepieciešamo iniciatīvu, ir arī jānosaka šī priekšlikuma priekšmets, mērķis, kā arī saturs.
- 71 LESD 293. pantā šīs likumdošanas iniciatīvas tiesības ir apveltītas ar dubultu garantiju.
- 72 Pirmkārt, LESD 293. panta 1. punktā ir noteikts, ka, izņemot LESD noteikumos paredzētajos gadījumos, ja saskaņā ar Līgumiem Padome lemj pēc Komisijas priekšlikuma, tā var grozīt minēto priekšlikumu tikai ar vienprātīgu lēmumu.
- 73 Otrkārt, saskaņā ar LESD 293. panta 2. punktu, ja Padome vēl nav lēmusi, Komisija var jebkurā laikā grozīt savu priekšlikumu, kamēr turpinās Savienības tiesību akta pieņemšanas procedūra.
- 74 No LES 17. panta 2. punkta, skatot to kopsakarā ar LESD 289. un 293. pantu, pretēji tam, ko apgalvo Padome un dažas dalībvalstis, kas iestājušās lietā, izriet, ka Komisijas tiesības parastās likumdošanas procedūras ietvaros neaprobežojas tikai ar priekšlikuma iesniegšanu un pēc tam kontaktu sekmēšanu un centieniem tuvināt Parlamenta un Padomes nostājas. Tāpat kā principā Komisija var izlemt iesniegt vai neiesniegt tiesību akta priekšlikumu un vajadzības gadījumā noteikt tā priekšmetu, mērķi un saturu, Komisijai ir arī tiesības grozīt savu priekšlikumu vai pat vajadzības gadījumā to atsaukt, kamēr vien Padome nav lēmusi. Turklāt šajā lietā nav apstrīdētas pašas atsaukšanas tiesības, diskusijas ir tikai par šo tiesību apjomu un robežām. Vēl ir skaidrs, ka Padome vēl nebija lēmusi par pamatregulas priekšlikumu, kad Komisija nolēma to atsaukt.
- 75 Atsaukšanas pilnvaras, kas Komisijai izriet no šī sprieduma iepriekšējā punktā minētajām tiesību normām, tomēr nevar šai iestādei piešķirt veto tiesības likumdošanas procesa gaitā, kas būtu pretrunā kompetences piešķiršanas un institucionālā līdzsvara principiem.
- 76 Līdz ar to, ja Komisija pēc tam, kad tā parastās likumdošanas procedūrā ir iesniegusi priekšlikumu, nolēmj atsaukt šo priekšlikumu, tai ir jānorāda Parlamentam un Padomei šīs atsaukšanas iemesli, kuri gadījumā, ja tie tiek apstrīdēti, ir jāpamato ar pārliecinošiem elementiem.

- 77 Šajā ziņā ir jānorāda, ka atsaukšanas lēmums, kas ticis pieņemts tādos apstākļos kā šajā lietā, ir akts, par kuru var celt prasību atcelt tiesību aktu, jo, izbeidzot ar Komisijas iesniegto priekšlikumu uzsākto likumdošanas procedūru, šāds lēmums traucē Parlamentam un Padomei īstenot, kā tie to būtu vēlējušies, to leģislatīvās funkcijas saskaņā ar LES 14. panta 1. punktu un 16. panta 1. punktu.
- 78 Pārbaude tiesā, kuru Tiesai ir jāveic, ja – kā tas ir šajā lietā – tiek celta prasība atcelt tiesību aktu, līdz ar to pamato prasību, ka tāds lēmums kā apstrīdētais lēmums ir jāpieņem, ievērojot pienākumu norādīt pamatojumu (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Padome, C-370/07, EU:C:2009:590, 42. punkts).
- 79 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jautājums par to, vai lēmuma pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne vien tā tekstu, bet arī tā kontekstu (šajā ziņā skat. spriedumus *Delacre* u.c./Komisija, C-350/88, EU:C:1990:71, 16. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 53. punkts un tajā minētā judikatūra). It īpaši nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts attiecīgajai personai zināmos apstākļos (šajā ziņā skat. spriedumu Padome/*Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 80 Šajā gadījumā, protams, ir skaidrs, kā norāda Padome un dažas dalībvalstis, kas iestājušās lietā, ka, izņemot apgalvojumu, saskaņā ar kuru LESD 293. panta 2. pants ir minēts kā apstrīdētā lēmuma pamats, 2013. gada 8. maija vēstulē, ar kuru Komisijas priekšsēdētāja vietnieks informēja Parlamenta priekšsēdētāju un Padomes priekšsēdētāju par šī lēmuma pieņemšanu, nekas nav teikts par tā iemesliem. Tomēr no Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka 2013. gada 26. februāra un 9. aprīļa Padomes finanšu padomnieku darba grupas sanāksmēs, kā arī 2013. gada 27. februāra un 25. aprīļa trīspusējās sanāksmēs Komisija paziņoja, ka tā varētu apsvērt iespēju atsaukt pamatregulas priekšlikumu, jo ar Parlamenta un Padomes plānotajiem grozījumiem, kas attiecas uz minētā priekšlikuma 7. pantu, šis priekšlikums tiktu sagrozīts tiktāl, ka tam tiktu atņemta jēga pretēji tā dažādajiem mērķiem.
- 81 Līdz ar to ir jāuzskata, ka apstrīdētā lēmuma iemesli juridiski pietiekami tika darīti zināmi Parlamentam un Padomei.
- 82 Attiecībā uz būtību ar tādiem iemesliem, kurus Komisija ir izvirzījusi šajā lietā, var pamatot leģislatīva akta priekšlikuma atsaukšanu.
- 83 Faktiski ir jāatzīst, ka, ja ar Parlamenta un Padomes plānotajiem grozījumiem leģislatīva akta priekšlikums tiek grozīts tādējādi, ka tiek radīts šķērslis tā mērķu sasniegšanai un līdz ar to atņemta tā jēga, Komisijai ir tiesības to atsaukt. Tomēr Komisija šādi var rīkoties tikai pēc tam, kad tā, ņemot vērā lojālo sadarbību, kam saskaņā ar LES 13. panta 2. punktu ir jāpastāv Savienības iestāžu attiecībās parastās likumdošanas procedūras ietvaros (šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Padome, C-65/93, EU:C:1995:91, 23. punkts), ir pienācīgi ņēmusi vērā Parlamenta un Padomes bažas, kas ir to nodoma grozīt minēto priekšlikumu pamatā.
- 84 Līdz ar to, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai ar elementiem, ko Komisija ir norādījusi šajā lietā, var pamatot tās apstrīdētā lēmuma pamatojumam minētos iemeslus.
- 85 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pamatregulas priekšlikuma galvenais mērķis saskaņā ar tās preambulas 2. un 8. apsvērumu bija izveidot ietvaru Savienības politikai MP jomā, kas ļautu šādu palīdzību ieviest ātri un novērstu šīs politikas efektivitātei kaitējošo kavēšanos, kura izriet no Parlamenta un Padomes kopīgas lēmumu pieņemšanas katrā MP piešķiršanas gadījumā.
- 86 Kā tas izriet no pamatregulas priekšlikuma preambulas 4. apsvēruma, Komisija ar savu likumdošanas iniciatīvu vēlējas rīkoties saskaņā ar Parlamenta 2003. gada 3. jūnija rezolūciju, kurā Parlaments aicināja izstrādāt pamatregulu attiecībā uz MP sniegšanu, lai šajā jomā paātrinātu lēmumu pieņemšanas procesu.

- 87 Saskaņā ar pamatregulas priekšlikuma preambulas 4. un 6.–8. apsvērumu tā mērķis bija arī uzlabot Savienības politikas MP jomā pārskatāmību, it īpaši attiecībā uz šādas palīdzības piešķiršanas nosacījumiem, kā arī nodrošināt šīs politikas saskaņotību ar citām Savienības ārējās palīdzības politikām, kuras regulē pamatregulas, kurās Komisijai ir piešķirtas īstenošanas pilnvaras.
- 88 Lai šie dažādie mērķi varētu tik sasniegti, pamatregulas priekšlikums, kā tas izriet no šī sprieduma 5.–9. punkta, bija vērsts uz to, lai Parlaments un Padome, pamatojoties uz LESD 209. un 212. pantu, pieņemtu Savienības politikas MP jomā tiesisko regulējumu, kurā būtu norādītas valstis, kam šāda palīdzība ir pieejama, finansējuma veidi un noteikumi, kā arī tās piešķiršanas dažādie nosacījumi, kas it īpaši attiecas uz demokrātisko mehānismu ievērošanu, strukturālo reformu ekonomikas jomā īstenošanu, valsts finanšu pārvaldības uzlabošanas pasākumiem, kā arī atvērtas, likumīgas un godīgas tirdzniecības principiem.
- 89 Šādā kontekstā ar pamatregulas priekšlikuma 7. pantu bija paredzēts Komisijai piešķirt īstenošanas pilnvaras, lai saskaņā ar plānotajā tiesiskajā ietvarā noteiktajām robežām un nosacījumiem pieņemtu lēmumus par MP piešķiršanu, kā arī saprašanās memorandus, kas jānoslēdz ar šādas palīdzības saņēmējiem valstīm.
- 90 Kā pamatoti norādījusi Komisija, ar grozījumiem, kurus Parlaments un Padome plānoja izdarīt minētajā 7. pantā, aizstājot tā 2. punktā Komisijas īstenošanas pilnvaras ar parasto likumdošanas procedūru attiecībā uz katra lēmuma par MP piešķiršanu pieņemšanu, tiktu sagrozīts pamatregulas priekšlikuma būtisks elements tādējādi, ka tas nesaskanētu ar šī priekšlikuma mērķi uzlabot Savienības politikas MP jomā efektivitāti.
- 91 Faktiski šādi grozījumi nozīmētu, ka tiek saglabāts tāds process, saskaņā ar kuru MP katrā atsevišķā gadījumā piešķir Parlaments un Padome, izmantojot parasto likumdošanas procedūru, lai gan pamatregulas priekšlikuma galvenais mērķis it īpaši bija, izmantojot Savienības politikas MP jomā nosacījumu tiesisko ietvaru, izbeigt šo lēmumu pieņemšanas procesu, lai paātrinātu lēmumu pieņemšanu un tādējādi uzlabotu šīs politikas efektivitāti.
- 92 Kā saskaņā ar Tiesā iesniegtajiem dokumentiem Komisija norādīja Padomes finanšu padomnieku 2013. gada 26. februāra darba grupas sanāksmē, parastajai likumdošanas procedūrai raksturīgie detalizētie noteikumi nenovēršami nozīmētu to, ka lēmumu pieņemšanas process notiek vairākus mēnešus, kas sarežģītu MP saskaņošanu ar SVF resursu vai citu daudzpusējo finanšu iestāžu resursu piešķiršanu – resursu, kuru papildināšana ir MP mērķis, kā tas tika atgādināts pamatregulas priekšlikuma 1. panta 3. punktā un 6. panta 2. punktā, kā arī tā preambulas 13. apsvērumā.
- 93 Turklāt ar Parlamenta un Padomes plānotajiem grozījumiem tiktu traucēts sasniegt pamatregulas priekšlikuma mērķi, kas saskaņotības nolūkā ir pielāgot MP piešķiršanas procedūru tai procedūrai, kas ir piemērojama citiem Savienības finanšu instrumentiem ārējās palīdzības jomā.
- 94 No šī sprieduma 85.–93. punktā veiktās analīzes izriet, ka Komisijai bija tiesības uzskatīt, ka ar Parlamenta un Padomes plānotajiem grozījumiem attiecībā uz pamatregulas priekšlikuma 7. pantu šis priekšlikums varētu tikt sagrozīts būtiskā MP piešķiršanas procedūras jautājumā tādā izpratnē, ka tiktu traucēta Komisijas minētajā priekšlikumā izvirzīto mērķu sasniegšana, kas līdz ar to atņemtu tā jēgu.
- 95 Tādējādi Komisijas lēmums atsaukt pamatregulas priekšlikumu, ņemot vērā šādus apsvērumus, nav pretrunā kompetences piešķiršanas principam, ne arī institucionālā līdzsvara principam, kuri ir paredzēti LES 13. panta 2. punktā.
- 96 Runājot par argumentu attiecībā uz LES 10. panta 1. un 2. punktā paredzētā demokrātijas principa pārkāpumu, no LES 17. panta 2. punkta, skatot to kopsakarā ar LESD 289. un 293. pantu, izriet, ka Komisijai ir pilnvaras ne tikai iesniegt tiesību akta priekšlikumu, bet arī grozīt savu priekšlikumu, vai pat nepieciešamības gadījumā to atsaukt, kamēr Padome vēl nav lēmusi. Tā kā šis Komisijas

atsaukšanas pilnvaras nav nošķiramas no šai iestādei piešķirtajām iniciatīvas tiesībām un to īstenošana ir noteikta iepriekš minētajās LESD pantu tiesību normās, šajā lietā nevar būt runa par minētā principa pārkāpumu. Līdz ar to šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

- 97 Otrkārt, ņemot vērā Padomes un dalībvalstu, kas iestājušās lietā, izteiktos iebildumus, ir jāizvērtē, vai Komisijas 2013. gada 8. maijā pieņemtais lēmums par atsaukšanu tika pieņemts, ievērojot lojālas sadarbības principu, kas arī ir paredzēts LES 13. panta 2. punktā.
- 98 Šajā ziņā kopumā ir jākonstatē, ka Komisija pamatregulas priekšlikumu atsauca tikai tad, kad izrādījās, ka Padome un Parlaments plānoja šo priekšlikumu grozīt pretēji Komisijas mērķiem.
- 99 It īpaši no Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka Padomei un Parlamentam sākotnēji bija citāda nostāja par MP piešķiršanas procedūras jautājumu, uz kuru attiecas pamatregulas priekšlikuma 7. pants. "Pamatprincipos", kurus *Coreper* apstiprināja 2011. gada 15. decembrī, Padome šajā ziņā bija ieteikusi saglabāt parasto likumdošanas procedūru, bet 2012. gada 24. maijā apstiprinātajā ziņojumā Parlaments ieteica risinājumu, kas bija balstīts uz deleģēto aktu izmantošanu.
- 100 Tā kā starp likumdevējiem nebija vienprātības par parastās likumdošanas procedūras saglabāšanu attiecībā uz katra lēmuma par MP piešķiršanu pieņemšanu, Komisijai nevar pārņemt to, ka tā jau tajā brīdī neminēja iespēju, ka pamatregulas priekšlikums varētu tikt atsaukts.
- 101 Kā arī izriet no šī sprieduma 21. punktā minētā darba dokumenta, kas tika iesniegts 2013. gada janvārī un ko Komisija bija sagatavojusi sakarā ar 2013. gada 30. janvāra trīspusējo sanāksmi, šķiet, ka, saskardamās ar Parlamenta un Padomes kopējām bažām, ka pamatregulas priekšlikuma 7. pantā paredzētajam lēmumu pieņemšanas procesam attiecībā uz MP piešķiršanu trūkst politiskās un demokrātiskās kontroles, Komisija, gluži pretēji, centās satuvināt iesaistīto iestāžu attiecīgās nostājas.
- 102 Faktiski šajā dokumentā bija piedāvāts kompromisa risinājums, kas būtībā bija balstīts uz to, lai apvienotu detalizēto pamatregulu – kāda bija paredzēta pamatregulas priekšlikumā –, kurā bija noteikti it īpaši MP piešķiršanas politiskie nosacījumi, Parlamenta un dalībvalstu neformālo apspriežu attiecībā uz Komisijas īstenošanas aktu projektiem saistībā ar MP piešķiršanu mehānismus, ierobežota skaita tādu deleģēto aktu, šajā gadījumā četru, izmantošanu, kas vērsti uz to, lai grozītu vai papildinātu noteiktus nebūtiskus tiesiskā ietvara elementus, it īpaši attiecībā uz valstu, kuras ir tiesīgas saņemt MP, sarakstu, un finanšu instrumentu (aizdevums vai dotācijas) izvēles kritērijus, selektīvas komitoloģijas, kā arī dažādu novērtēšanas mehānismu un ziņojumu Parlamentam un Padomei izmantošanu.
- 103 Pretēji tam, ko apgalvojušas dažas dalībvalstis, kas iestājušās lietā, Komisija, nekādā ziņā neizslēdzot jebkādas diskusijas par MP piešķiršanas procedūru, tādējādi centās panākt risinājumu, ar kuru, saglabājot pamatregulas MP jomā priekšlikumā izvirzītos mērķus, tiktu ņemtas vērā Parlamenta un Padomes bažas.
- 104 Tiklīdz kopš 2013. gada 30. janvāra ceturtās trīspusējās sanāksmes kļuva redzams Parlamenta un Padomes kopējais nodoms saglabāt parasto likumdošanas procedūru attiecībā uz katra lēmuma par MP piešķiršanu, Komisija, kā par to liecina lietas materiāliem pievienotie dokumenti, Padomes finanšu padomnieku 2013. gada 26. februāra darba grupas sanāksmē, kā arī 2013. gada 27. februāra ceturtajā trīspusējā sanāksmē minēja iespēju atsaukt pamatregulas priekšlikumu, kā arī plānotā atsaukuma iemeslus. Tāpat Komisija rīkojās Padomes finanšu padomnieku 2013. gada 9. aprīļa darba grupas sanāksmē, kā arī 2013. gada 25. aprīļa sestajā trīspusējā sanāksmē. Gan no dokumentiem attiecībā uz 2013. gada 27. februāra trīspusējo sanāksmi, gan no vēstules, ko 2013. gada 6. maijā *Coreper* priekšsēdētājs nosūtīja Komisijas priekšsēdētāja vietniekam pēc 2013. gada 25. aprīļa trīspusējās sanāksmes, izriet, ka likumdevēji bija skaidri sapratuši šos Komisijas brīdinājumus.
- 105 Līdz ar to arguments, kas attiecas uz to, ka Komisija esot novēloti paziņojusi par savu nodomu atsaukt pamatregulas priekšlikumu, nav pamatots.

- 106 Turklāt šī sprieduma 104. punktā minētajos apstākļos, tā kā Tiesā iesniegtajos dokumentos nav nekā, kas liecinātu, ka Parlaments un Padome būtu varējuši atteikties no pamatregulas priekšlikuma 7. panta grozījumiem, tas, ka Komisija neizmantoja Padomes reglamenta 3. panta 2. punktā un 11. panta 1. punktā paredzēto iespēju pieprasīt Padomes balsojumu par šo priekšlikumu, ne arī tas, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts tajā pašā dienā, kad Parlaments un Padome, iespējams, bija iecerējuši panākt vienošanos par minēto priekšlikumu, nenozīmē, ka Komisija nav ievērojusi lojālas sadarbības principu.
- 107 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nav pārkāpusi ne kompetences piešķiršanas principu, ne institucionālā līdzsvara principu, ne lojālas sadarbības principu, kas paredzēti LES 13. panta 2. punktā, ne arī LES 10. panta 1. un 2. punktā noteikto demokrātijas principu. Turklāt Komisija šajā gadījumā ir ievērojusi LESD 296. panta otrajā daļā noteikto pienākumu norādīt pamatojumu.
- 108 Līdz ar to trīs pamati, kurus Padome izvirzījusi savas prasības pamatojumam, ir jānoraida kā nepamatoti.
- 109 No tā izriet, ka prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 110 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriezt Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Tā kā saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas, Čehijas Republika, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Itālijas Republika, Nīderlandes Karaliste, Slovākijas Republika, Somijas Republika, Zviedrijas Karaliste, kā arī Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) prasību noraidīt;**
- 2) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus;**
- 3) Čehijas Republika, Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Itālijas Republika, Nīderlandes Karaliste, Slovākijas Republika, Somijas Republika, Zviedrijas Karaliste, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]